

Chương 53: Tự Âm Thị

(Số từ: 2900)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:33 PM 10/06/2025

Tại hồ bơi ngoài trời, cô Rollendria không giấu nổi vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi ở đó.

"Đây là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm chuyện như vậy đây."

"Đây cũng là lần đầu của tôi."

Nếu không thì hẳn là tôi đã phải thức tỉnh Siêu Năng đến hai lần trong đời rồi. Trước lời nói của tôi, cô Rollendria thở dài.

"Thật không thể tin nổi cái cậu nhóc chẳng có chút tài năng nào đến lớp của tôi lại có thể thức tỉnh Siêu Năng chỉ trong vài tuần..."

Dĩ nhiên, xét đến việc những trường hợp như vậy khá hiếm, đây quả là một tình huống kỳ lạ. Cái gã đã cố gắng tham gia mọi buổi học thực sự đã thu được kết quả. Vị giáo viên đó có lẽ đã nghĩ rằng tôi sẽ thất bại mà thôi.

"Hôm nay giống một buổi thẩm định hơn là một bài giảng đây, Reinhardt."

"Thẩm định ư?"

"Ừm."

Siêu Năng luôn được xử lý một cách cực kỳ cẩn trọng. Vì đây là một loại sức mạnh mà khoa học chưa thể nắm bắt hoàn toàn, tôi sẽ phải trải qua một quy trình nhất định để năng lực của mình được đánh giá một cách chính xác. Những người có năng lực quá nguy hiểm hoặc không thể kiểm soát đôi khi còn bị âm thầm thủ tiêu.

Vậy nên, dù hôm qua tôi đã tìm ra cách sử dụng Siêu Năng mà mình vừa thức tỉnh, Temple vẫn cần biết cụ thể tôi nắm giữ loại sức mạnh gì, để họ có thể quyết định xem có thể giữ tôi ở lại đây hay không.

Họ đã để tôi yên vào ngày Chủ Nhật, nhưng ngay khi các lớp học chính quy của ngày thứ Hai bắt đầu, họ đã miễn cho tôi tham gia chúng.

Họ cần phải khẩn trương thẩm định năng lực của tôi. Tôi sẽ không thể trở lại lớp học trước khi họ xác định hoàn toàn rằng tôi có thể kiểm soát được Siêu Năng của mình và nó là loại sức mạnh gì.

Tự Âm Thị của tôi ở giai đoạn này không thực sự là một sức mạnh nguy hiểm.

Trong lúc tôi bất tỉnh, có lẽ họ đã kiểm tra tình trạng thể chất của tôi, và kết quả là họ phát hiện ra tôi đã thức tỉnh một Siêu Năng.

Một Siêu Năng với cái tên Tự Âm Thị.

Nếu tên năng lực của tôi là thứ gì đó như Hủy Diệt Thế Giới, có lẽ họ đã chẳng cần suy nghĩ đến lần thứ hai về việc phải làm gì với tôi rồi.

Dù sao thì, tôi cũng đâu có Siêu Năng đó, nên chắc sẽ ổn thôi. Cô Rollendria đang ngồi cạnh tôi, đọc bản báo cáo về năng lực của tôi. Chắc hẳn cô đã nắm được nó là loại năng lực gì rồi.

Lý do họ quyết định sử dụng hồ bơi ngoài trời làm địa điểm kiểm tra có lẽ là vì ở đây vắng người và cần một không gian rộng rãi.

"Theo như báo cáo, trong trận đấu tay đôi với một đàn anh tên Mayarton, thể chất của cậu dường như đã đột ngột tăng vọt sau một hồi chạt vật. Đúng chứ?"

"Vâng."

Ông Epinhauser có lẽ là người đã viết bản báo cáo đó. Ông ấy hẳn đã có thể tường thuật lại trận đấu một cách chính xác nhất.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Lúc đầu tôi cảm thấy hoàn toàn kiệt sức và thậm chí không thể di chuyển bình thường vì đau đớn. Rồi tôi đột nhiên cảm thấy cơ thể mình lại tràn đầy sức mạnh và có thể nhìn thấy những chuyển động của Mayarton mà lẽ ra bản thân không thể thấy được. Cùng với đó là thể chất đủ để chống lại các đòn tấn công của đối thủ."

"Hừm... Được rồi. Tuy nhiên, nếu chuyện xảy ra như vậy, tại sao nó lại được gọi là 'Tự Âm Thị' trong khi thứ cậu cảm nhận được là 'Cường Hóa Cơ Thể'.....? Có lẽ những gì cậu nói trong trận đấu chính là yếu tố kích hoạt."

Báo cáo của ông Epinhauser rất chi tiết. Chắc hẳn ông đã ghi lại cả những lời tôi đã nói.

Dù sao thì tao cũng sẽ đánh bại mày.

Dù sao thì cũng chẳng có lý do gì để che giấu năng lực của mình. Nếu Siêu Năng của tôi được ghi là Ma Ngôn thì có lẽ cần phải giấu, nhưng ở giai đoạn hiện tại thì không. Nó chỉ tương tự như cường hóa cơ thể thôi.

"Tôi đã bị đặt vào một tình huống khá bất công, và như đã được ghi ở đó, tôi đã bị đánh đập một cách bất lực."

"Được rồi."

Cô Rollendria gật đầu vì cô đã xác nhận lời khai của tôi bằng cách đọc qua báo cáo trận đấu.

“Tôi đã thực sự tức giận và phẫn uất, nên tôi đã nghĩ rằng mình tuyệt đối muốn thắng. Nó thậm chí còn vượt qua cả mức độ chỉ đơn thuần là muốn. Tôi đột nhiên nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ thắng.”

".....Hả?"

Cô Rollendria nghiêng đầu như thể thắc mắc ý tôi là gì. Không phải là tôi chỉ đơn giản muốn thắng trong một tình huống mà thực tế tôi đã thua, mà là tôi đã hoàn toàn tin chắc rằng mình sẽ thắng.

Dĩ nhiên, lúc đó tôi đang chịu áp lực tâm lý cực độ, nhưng tôi thậm chí còn nhận ra cách sử dụng năng lực của mình. Tuy nhiên, cô giáo có lẽ sẽ không hiểu ý nghĩa của những lời đó.

Để mình đổi cách nói một chút.

“Tôi đã nghĩ rằng, dĩ nhiên, mình phải thắng. Mình không thể thua một gã như thế được. Rằng cái thứ rác rưởi đó sẽ không bao giờ có thể đánh bại được mình. Mình tuyệt đối sẽ thắng. Tôi đã nghĩ như vậy.”

Dù sao thì, tôi đã thắng.

Tôi không thể thua một kẻ như thế được. Đó là những gì tôi đã nói với cô ấy. Tôi chỉ đơn giản tin rằng mọi chuyện không nên diễn ra như vậy.

"Và đó là những gì đã xảy ra."

"Hừ..."

Cô giáo Rollendria dường như không hiểu.

Tôi không thể chấp nhận thất bại trước gã đó.

Tôi đã tin tưởng mãnh liệt rằng mình sẽ không thua đến mức cuối cùng, năng lực của tôi, Tự Ám Thị, đã thức tỉnh. Đó là một năng lực hoạt động phần nào giống như tự thôi miên bản thân.

Tôi chắc chắn sẽ thắng.

Đó là một sức mạnh chỉ kích hoạt khi người ta tuyệt đối tin vào một điều gì đó.

"Ừm, thì, không ai chắc chắn tại sao Siêu Năng lại xuất hiện, cả quá trình lẫn lý do thức tỉnh của nó, nên đây có thể là yếu tố kích hoạt trong trường hợp của cậu."

Siêu Năng là thứ không thể giải thích được. Điều đó cũng mang lại cho tôi một lợi thế.

Bởi vì câu nói đó, dù một người có thức tỉnh năng lực của họ như thế nào đi nữa, nó đều có thể được cho qua. Sẽ rất đáng ngờ nếu tôi đột nhiên có thể sử dụng ma pháp cấp cao. Tôi chưa bao giờ học bất cứ điều gì về nó, nên tôi không thể có bất kỳ kiến thức nào về nó cả.

Tuy nhiên, việc tôi đột nhiên có thể sử dụng Siêu Năng là hoàn toàn có thể. Rốt cuộc thì nó là một sức mạnh với những nguyên lý chưa được biết đến.

Đó là lý do tại sao, ngay cả khi cô Rollendria thấy điều đó kỳ lạ, cô cũng sẽ không nghi ngờ tôi. Ngoài ra còn có tiền đề về ‘năng khiếu vô hạn’ của tôi. Điều đó đủ để biện minh cho hầu hết các sức mạnh mà tôi có thể nhận được.

"Vậy thì... Tự Ám Thị có thể được đánh giá là một loại sức mạnh cường hóa cơ thể dưới tiền đề rằng người đó tự ám thị mình có sức mạnh đó. Chắc là vậy."

"Có lẽ... tôi cũng nghĩ vậy."

Lúc này tôi không nên có nhiều kiến thức về năng lực của chính mình, vì vậy tôi chỉ trả lời một cách mơ hồ.

"Tuy nhiên... Nó thực sự là một Siêu Năng rất độc đáo. Hoàn toàn không trực quan chút nào."

Đúng là không hề. Những Siêu Năng như Hoả Động, Lôi Động, Dịch Chuyển Tức Thời và Thần Giao Cách Cảm rất trực quan, vì chúng là những năng lực có thể được mô tả trong một câu duy nhất.

Mặt khác, Tự Âm Thị là một năng lực kỳ quái mà người ta không thể đánh giá được giới hạn của nó. Đó là lý do tại sao tôi đã không thực sự đưa nó vào tiểu thuyết. Thật là một cực hình khi phải trao một năng lực mơ hồ như vậy cho một người thậm chí không phải là nhân vật chính.

"Vậy biểu hiện đầu tiên là cường hóa thể chất, nhưng nó có thể không dừng lại ở đó. Giả sử cậu tự âm thị mạnh mẽ một điều gì đó với bản thân và cậu hoàn toàn tin vào nó, sức mạnh của cậu sẽ biểu hiện ra."

"Vâng."

"Vậy giả sử cậu tin tưởng mãnh liệt rằng cơ thể mình biến thành nước. Cậu có biến thành nước không?"

Không, bà cô này điên à?

Bất kể điều đó có khả thi hay không, lỡ có chuyện gì xảy ra với tôi trong trạng thái đó thì sao?!

"Thưa cô, nếu tôi thực sự biến thành nước, rất có thể tôi sẽ không thể biến trở lại. Trong trường hợp đó, nó sẽ được tính là tự sát hay giết người?"

Cô giáo giật nảy mình trước câu hỏi cụ thể của tôi.

"Đó chỉ là một giả thuyết thôi. Tôi đâu có bảo cậu làm thật, tên nhóc này."

Cô Rollendria gần như bảo tôi đừng hiểu lầm, rồi lại chìm vào suy tư. Ban đầu, chương trình giảng dạy của các lớp Siêu Năng bao gồm việc kiểm soát, phát triển và nâng cao Siêu Năng. Tuy nhiên, vì cô giáo không biết chính xác làm thế nào để kiểm tra sức mạnh của tôi, cô cũng đang gặp một số khó khăn.

Khi cô đắm chiều suy nghĩ, biểu cảm của cô cuối cùng cũng trở nên cứng lại.

"Reinhardt, sức mạnh của cậu có thể rất nguy hiểm."

Gì cơ?

"Nếu điều cậu tuyệt đối tin tưởng trở thành hiện thực, ngay cả khi nó chỉ áp dụng cho chính cậu, chẳng phải nó sẽ rất nguy hiểm sao?"

“Ồm...?”

Đúng là sau này nó sẽ trở nên khá nguy hiểm, nhưng ngay bây giờ tôi sẽ không nói rằng sức mạnh này có nhiều nguy hiểm đến thế.

"Nếu cậu tin rằng mình là thần, cậu có thể thực sự trở thành thần phải không?"

Chết tiệt.

Trí tưởng tượng của cô thật đáng sợ.

“Tôi không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra đâu...”

"Nhưng mà... Chúng ta vẫn chưa biết giới hạn năng lực của cậu..."

Tôi biết rằng nó không phải là một năng lực điên rồ như vậy.

"Hừm... Hừmmmm..."

Tuy nhiên, cô Rollendria bắt đầu suy nghĩ sâu sắc về những gì có thể xảy ra nếu năng lực mơ hồ của tôi bị lạm dụng.

Đây là một tình huống khá kỳ quặc, nhưng sự hiểu lầm đó thực sự khá nguy hiểm cho tôi.

Ngay cả khi nó chỉ áp dụng cho bản thân tôi, nếu tất cả những niềm tin mà tôi có về bản thân trở thành sự thật, có vẻ như năng lực của tôi sẽ không khác gì Hủy Diệt Thế Giới.

Ngoài công dụng thực tế của nó, dòng suy nghĩ này thực sự khá logic, khiến năng lực của tôi có vẻ nguy hiểm.

"Thưa cô, tôi không nghĩ sức mạnh của mình có khả năng làm một việc điên rồ như vậy đâu. Ngay từ đầu tôi đã không phải là người hoang tưởng như thế. Làm sao tôi có thể tin rằng mình là thần được chứ?"

Không.

Không tin vào điều đó mới thực sự kỳ lạ hơn nhỉ?

Tôi là đấng sáng tạo của cả thế giới này.

Tôi không phải là thần, mà là một thứ gì đó còn cao hơn cả thần.

Tôi thậm chí còn đặt tên cho các Thần Linh ở nơi này đấy, nghe rõ chưa?

Đây không phải là vấn đề tin hay không, nó thực sự là sự thật.

Dù sao thì trước mặt cô Rollendria, việc tôi tin mình là thần hay đấng sáng tạo cũng như nhau cả thôi. Nhưng tôi thực sự là đấng sáng tạo! Tuy nhiên, đấng sáng tạo của thế giới này lại là một kẻ

thảm hại! Nên dù tôi có sử dụng năng lực của mình thì cũng chẳng có gì thay đổi cả!

(Năng lực đặc biệt của Đấng Sáng Tạo) *Chết vì tăng huyết áp sau khi đọc bình luận ác ý.*

Liệu có thể tìm thấy một tình huống nào vô lý hơn thế này không?

Cô Rollendria nhú mày khi nghe lời tự bào chữa của tôi rằng tôi không phải là một kẻ mắc chứng vĩ cuồng.

"Chà, thì, cậu cũng qua cái tuổi đó rồi, nên chắc sẽ ổn thôi..."

Tuổi nào? Ý cô là sao?

"Thì, cậu biết đấy? Đôi khi có vài đứa nhóc sơ trung năm hai tin rằng chúng là thần... Thật sự đấy..... Và nếu không phải là thần thì cũng là những thực thể tà ác vĩ đại nào đó... Có một đứa còn nghĩ mình là một con rồng bị mất trí nhớ... Chuyện này phổ biến một cách đáng ngạc nhiên."

À.

Cô đang nói về hội chứng Lớp 8!

"Có một số thanh thiếu niên có những niềm tin kiểu này, nhưng... nếu một người có năng lực như cậu thực sự tin vào

những điều như thế... Có lẽ điều đó sẽ gây ra một loạt vấn đề khác... Kiểu như vậy."

Cô Rollendria đang tưởng tượng rằng thế giới có thể sụp đổ nếu tôi bị ảnh hưởng bởi hội chứng Lớp 8.

Thực ra, hội học lớp 8, tôi đã từng mắc phải nó khá nặng, nhưng giờ thì không nữa rồi! Thật đấy!

Tôi đúng là đã từng tự đặt cho mình những biệt danh như sứ giả của cái gì đó, cái gì đó, nhưng đó là chuyện của quá khứ! Bây giờ tôi không làm những trò này nữa!

Theo quan điểm của cô, có thể tôi chỉ vừa mới tốt nghiệp sơ trung, nhưng đã hơn 20 năm kể từ khi tôi đặt chân vào đó rồi!

Tôi đột nhiên nhớ lại một phần lịch sử đen tối của mình, điều đó khiến tôi rùng mình.

Vậy là ngay cả trong thế giới này, ở nơi rất giống với Seoul này, cũng tồn tại thứ gọi là hội chứng Lớp 8. Cô Rollendria nói rằng có những đứa trẻ như vậy, nhưng chúng khác với tôi.

Không, nhưng tôi thực sự là một vị thần mà. Ngay cả khi tôi "tin" mình là một vị thần, cũng sẽ không có gì xảy ra cả. Tôi sẽ vẫn y như cũ thôi.

Cuối cùng, cô bắt đầu cuộc kiểm tra thực sự. Về giới hạn năng lực của tôi. Chúng tôi trèo xuống thang để xuống hồ bơi. Hồ bơi sâu khoảng 2.5 mét.

Tách!

Ngay khi cô Rollendria búng ngón tay, một hòn đá cỡ một quả bóng chày được triệu hồi từ không khí. Việc cô Rollendria, người phải có khả năng ngăn chặn những người dùng Siêu Năng khi sức mạnh của họ mất kiểm soát, là một pháp sư cấp cao cũng là điều đương nhiên.

"Nào, đây là một hòn đá."

"Vâng, nó là một hòn đá."

Cô định làm gì khi cho tôi xem hòn đá to đó?

"Thử tự ám thị bản thân rằng cậu có thể nghiền nát hòn đá này bằng tay không đi."

Chà.

Nghiền nát một hòn đá bằng tay không.

"Những lúc thế này không phải chúng ta nên bắt đầu với thứ gì đó như một quả táo rồi từ từ tăng độ khó lên sao?"

Đúng vậy. Người ta nên bắt đầu với thứ gì đó dễ dàng trước khi chuyển sang thứ khó hơn.

“Cậu không nên lãng phí thức ăn, biết chưa?”

Cô giáo thẳng thừng cắt lời tôi và nói rằng cô sẽ không chấp nhận bất kỳ lời bào chữa nào.

Dù sao thì, tôi chỉ cần nắm lấy hòn đá.

Hãy tin vào điều đó.

Lực nắm của mình đủ mạnh để nghiền nát đá.

Mình thành tâm tin rằng mình có thể làm được điều đó.

Cô Rollendria nhìn tôi với vẻ tò mò.

"Hự!"

Chẳng có gì xảy ra cả.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading